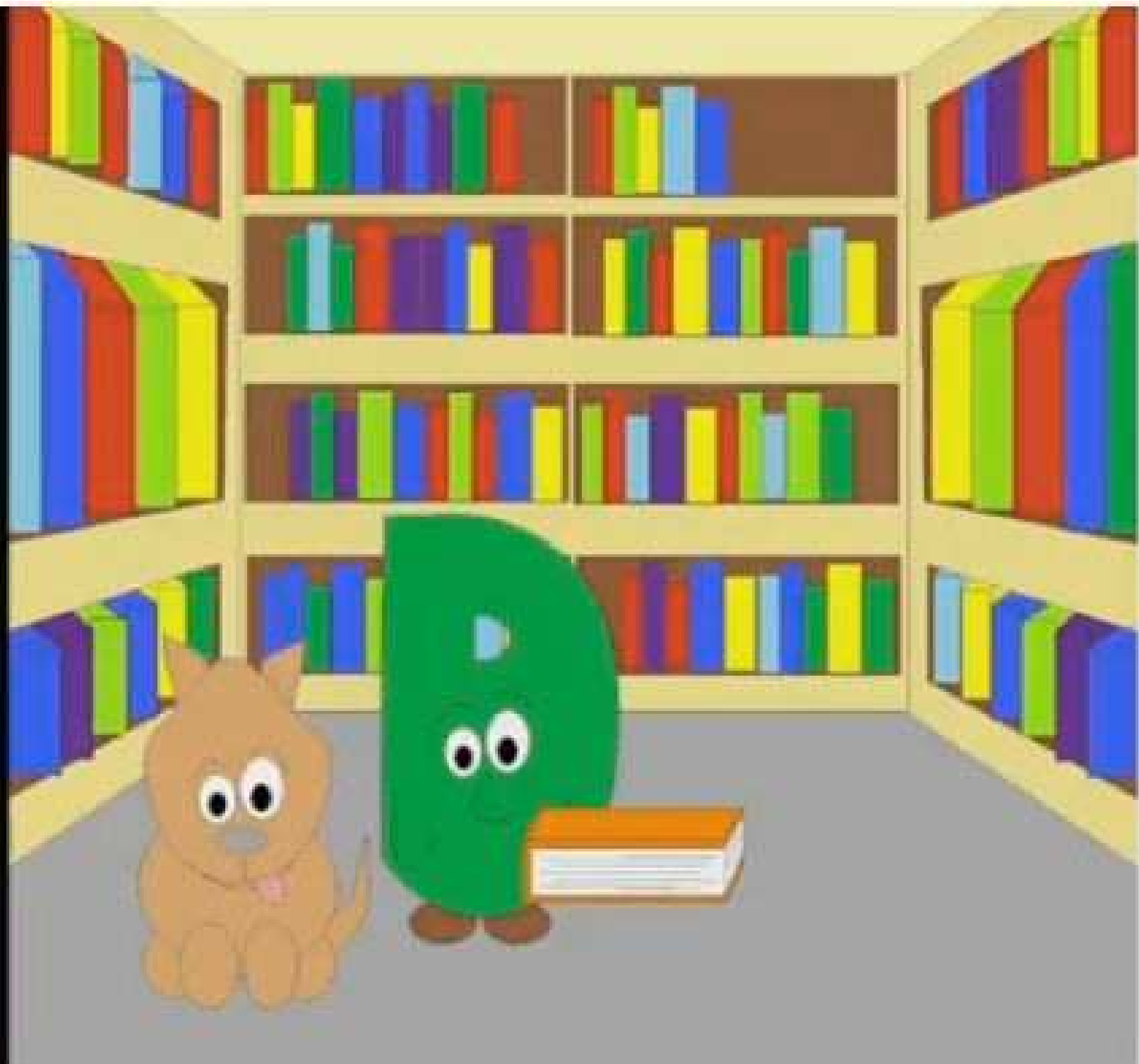

האות D השחיה

ארץ המיפים

דניאל ארריקו

**האות D חיה בארץ המילים.
היא הייתה תמיד שמחה
ומחויכת. האותיות האחרות
לא יכלו להבין זאת.**

**היא חייכה במשך כל היום,
פעם חיוך גדול ופעם חיוך
קטן.**

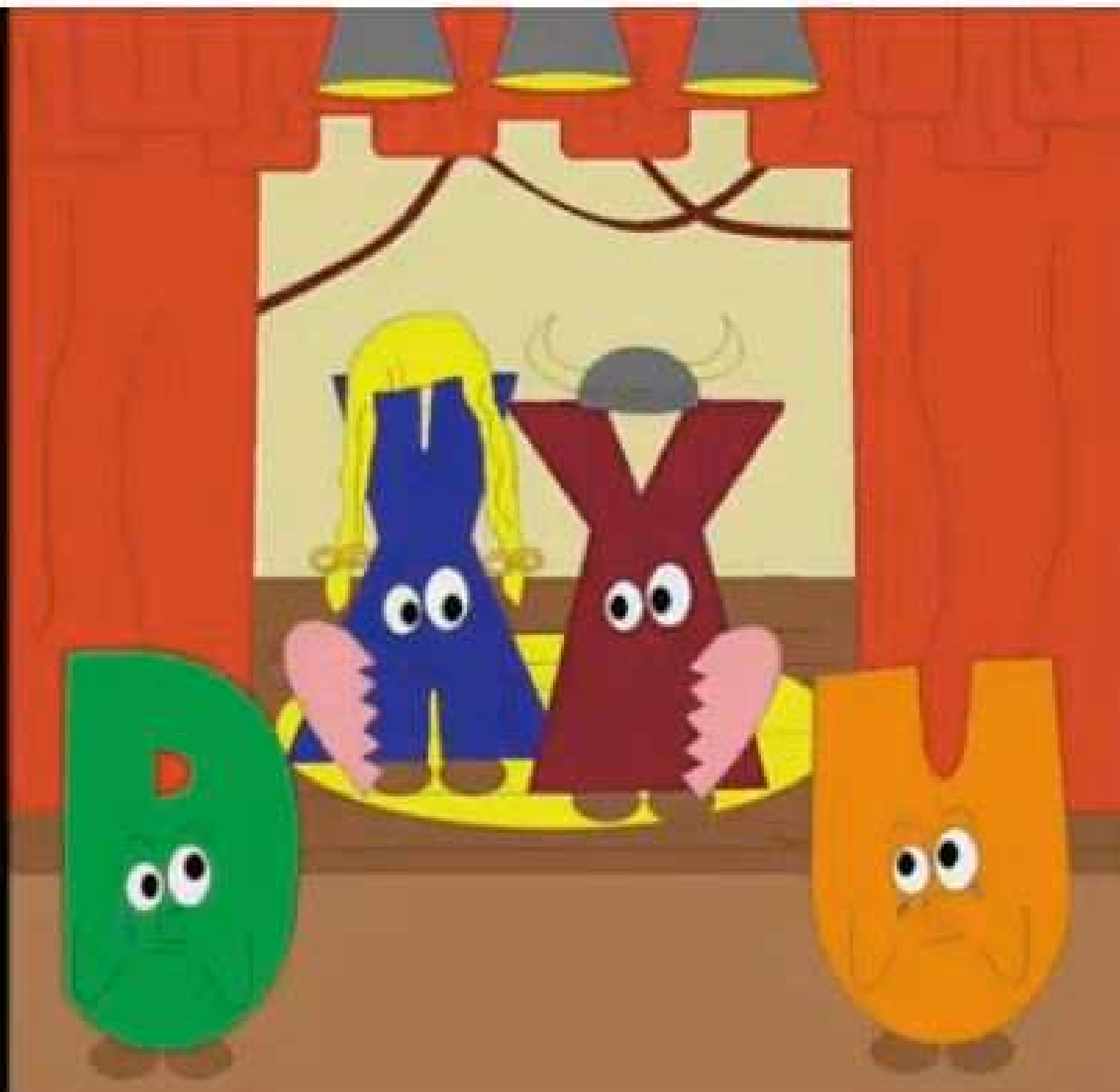
**לפעמים היא צחקה כל כך
שקיבלה גיהוק. אבל תמיד
הייתה מאושרת ותמיד
ידידותית.**

פעם אחת חברתה, האות U
שאלה אותה מדוע היא שמחה
כל כך.
"אני שמחה כי דברים רבים
סביבי משמחים אותי!" אמרה
האות D

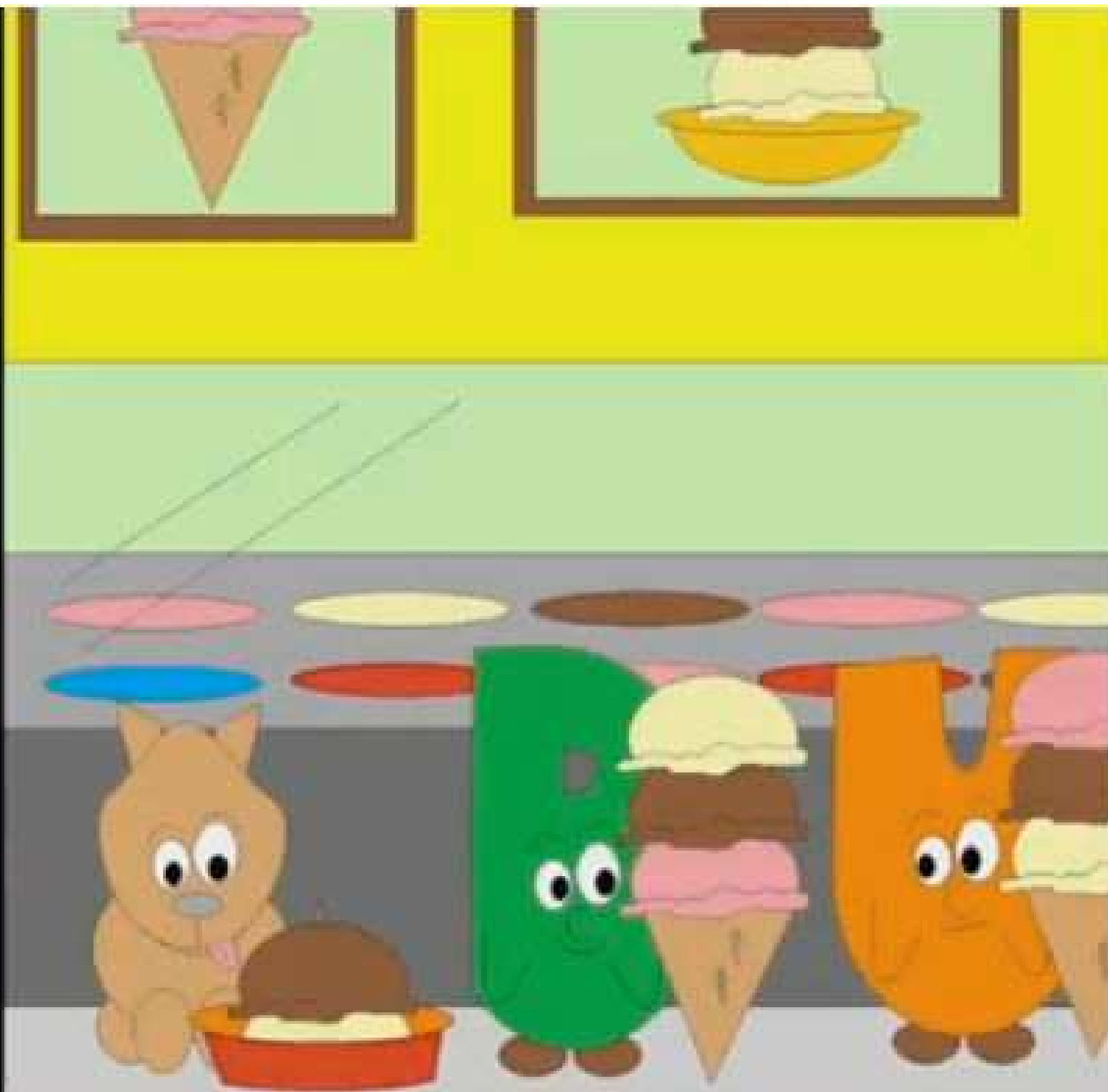
"אני בטוחה שאוכל להוריד
את החיוך מפניה" חשבה
האות U

ואז הכינה תוכנית. בואי אתי
להצגה" אמרה האות U.
"מצוין" ענתה האות D

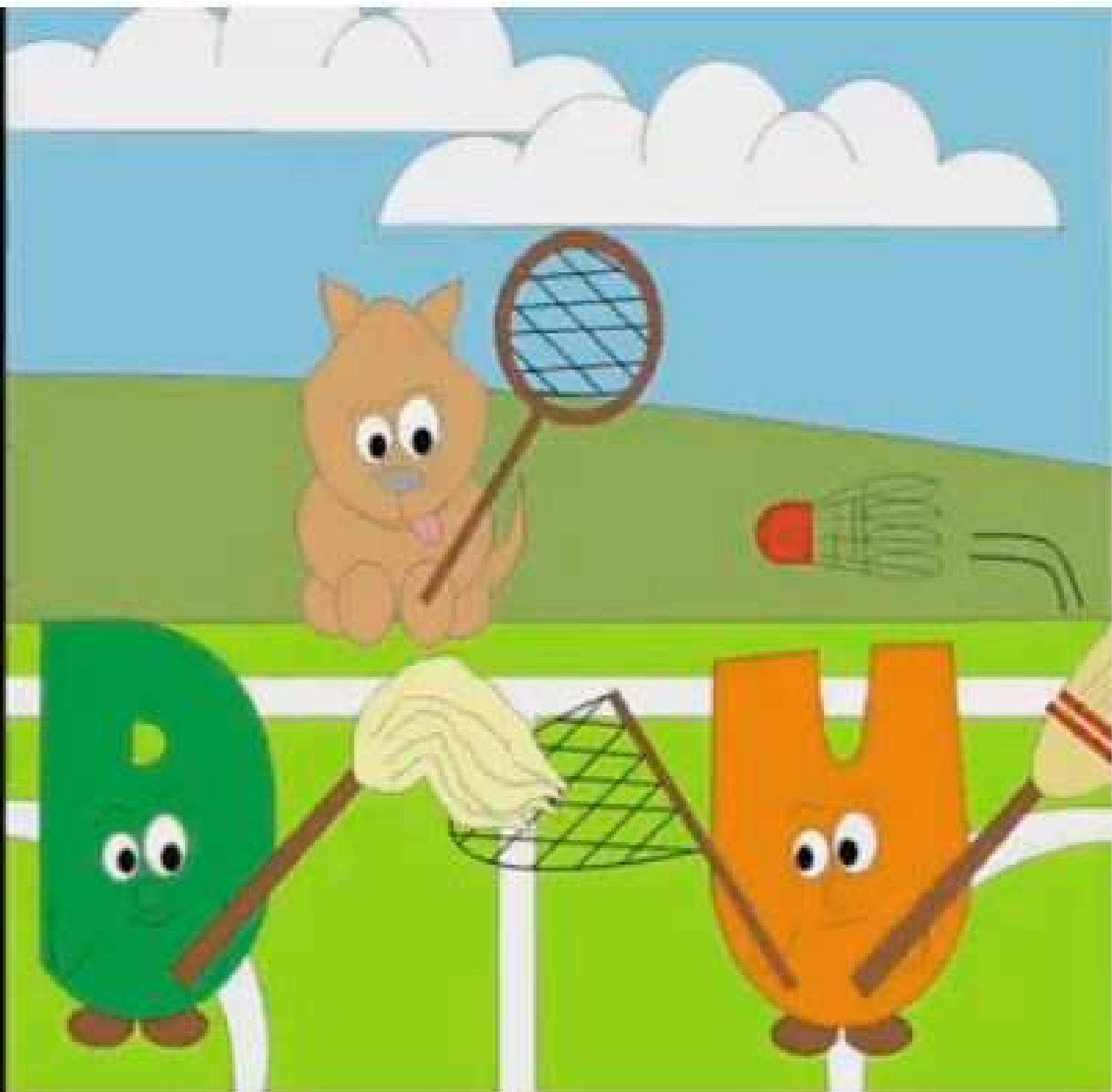
האות U הביאה את האות D
להצגה העצובה ביותר שאפשר
היה רק לחשוב.
"זה יגרום לה להתעצב" חשבה
האות U.

שתיהן בכו אחרי ההצגה, אבל
האות D חייכה מיד אחר כך.
"מה נעשה עכשיו?" שאלה.

**"בואי לאכול גלידה" אמרה האות ט.
היא ידעה שאם אוכלים גלידה מהר
מדי, מקבלים תמיד כאב ראש.**

**שתיהן זללו את הגלידה במהירות,
וראשה של האות D כאב באמת,
אבל אחר כך חייכה שוב.**

"בואי נשחק טניס" הציעה U.
היא אף פעם לא הפסידה במשחק
טניס וחשבה שהפסד במשחק יעצב
את האות D.

הן שיחקו טניס והאות U ניצחה בכל
הסטים.

אבל האות D עדיין צחקה.

**"אינני מבינה" אמרה האות U
"למה את צוחקת אחרי
שהפסדת?"**

**והאות D הסבירה: "ראיתי הצגה
עם החברה הטובה שלי. אכלתי
יחד אתה גלידה. ואפילו שיחקתי
אתך בטניס. הרי זה היום הטוב
ביותר שלי!"**

**ואז האות U הבינה שגם לה היה
יום נהדר. היא ראתה הצגה, אכלה
גלידה ושיחקה טניס, ואפילו
ניצחה!**

והיא התחילה לחייך בעצמה.

**מהיום הזה האות U הפסיקה
לשאול על החיוך של האות D, כי
בעצמה הייתה שמחה.**

**בארץ המילים אינך זקוק לסיבה
כדי לחייך.**